

Gevangenisartsen en huisartsenkringen (Persbericht BVAS dd. 21/10/2013)

Sommige artsen-secretarissen van Provinciale Geneeskundige Commissies (PGC) voelen (onterecht) de noodzaak om brieven te sturen naar huisartsenkringen, gezien de staking van de gevangenisartsen, die onderling tegenstrijdige berichtgeving omvatten. Zij dreigen zelfs met sancties als een huisartsenkring uit solidariteit zou weigeren in te springen voor hun stakende collegae gevangenisartsen.

Zoals met de wet op de rechten van de patiënt van 2002 heeft de wet van 2005 ook aan de gedetineerden een aantal rechten gegeven zoals het recht op een goede medische verzorging. Mooi zo. Maar waar zijn de rechten van de artsen, in casu de gevangenisartsen? Er is geen wettelijk kader over hun basisvergoeding. Evenmin over hun wachtprestaties, zodat om het even welke minister van justitie op om het even welk ogenblik kan doen wat hij / zij nodig en betamelijk acht, zoals het plots stopzetten van de uitbetaling van hun wachtvergoedingen. Gevangenis-huisartsen hebben zelfs geen vrijheid van therapie want ze mogen slechts een zeer beperkt aantal geneesmiddelen voorschrijven. Nochtans zegt de Orde dat de Overheid verplicht is hen alle nodige middelen ter beschikking te stellen om een kwaliteitsvolle continuïteit van de verzorging te kunnen verzekeren. Wat betreft het gevangeniswezen berust eenzelfde verplichting op de overheid, in casu de FOD Justitie. In een gevangenis is de gevangenisarts de enige vogelvrij verklaarde.

De enige solidaire strategie voor de huisartsen (-kringen) ten opzichte van hun stakende gevangeniscollegae is dat de wachtdoende huisarts vraagt om de patiënt-gevangene naar de dichtstbijgelegen huisartsenwachtdienst te brengen. Dat is wat vandaag ook wordt gevraagd aan andere patiënten. De wachtdoende huisarts kan het zich niet veroorloven een patiënt in de gevangenis te gaan verzorgen wegens te grote tijdsinvestering en door zijn onbereikbaarheid voor de gewone patiënten omdat hij geen GSM mag meenemen.

Als de cipier meent dat het echt ernstig is, zoals hij thuis ook inschat of zijn/haar partner of kind naar de huisartsenwachtdienst kan gaan of zich meteen naar de spoedgevallendienst van het nabijgelegen ziekenhuis begeeft, roept hij desgevallend de hulp van de politie in om de zieke gevangene te laten onderzoeken in een spoedgevallendienst.

We weten dat de huisartsenkringen schrik hebben hun deontologische plicht niet na te komen jegens patiënten in een gevangenis. De BVAS roept hen opnieuw op om solidair te blijven en het been stijf te houden. De patiënt-gevangene heeft altijd een medische uitweg via de dienst 112. Het is onaanvaardbaar dat de verantwoordelijkheid voor de zieke gevangene wordt afgeschoven naar de lokale huisarts terwijl de wet er niets over vermeldt. Deze situatie is de exclusieve verantwoordelijkheid van de minister van Justitie.

Als deze ergerniswekkende situatie een voorafspiegeling is van wat huisartsen met de voor de deur staande staatsgeneeskunde te wachten staat, is het hoog tijd dat ze hun tanden laten zien en de gevangenisartsen bij hun staking daadwerkelijk te steunen.

De collegae-ambtenaren die de PGC's besturen hebben ook burgerplichten en als er ooit te weinig ambulances zouden overblijven om zieke gedetineerden naar spoedgevallendiensten te brengen, kunnen ze ook eens klinisch de handen uit de mouwen steken.

Dr. Marc MOENS, Ondervoorzitter BVAS en VAS
Dr. Hilde ROELS,
Voorzitter VAS